

De la droite? En v'là!

"Chirac ha guanyat per tossuderia. Si alguna cosa no se li pot negar és la seva incombustible vocació d'home polític, la seva professionalitat, la seva obstinació 'jusqu'au bout'. Al llarg de la seva vida política, aquest home de seixanta-dos anys ha pres part en 16 eleccions: 3 a la presidència de la República, 9 de legislatives, 3 de municipals i una al Parlament europeu. En certa manera, aquesta presidència és un premi a la seva tossuderia, a la seva professionalitat."

"Merda!", es va exclamar la Cristina, la filla d'en Víctor Alba, quan a la pantalla del televisor, a les vuit en punt del vespre del diumenge 7 de maig, va sortir la cara del nou president de la República Francesa, la cara de Jacques Chirac.

La Cristina encara creia que es podia produir el miracle. Ho desitjava amb tota l'ànima, encara que només fos pel fàstic visceral que li inspira en Jacques Chirac i la seva *racaille* (al segon volum del *Verbatim* de Jacques Atalli, l'Eckermann de Mitterrand, el vell president, parlant dels chiraquians, deixa anar aquesta frase: "*On peut dire que c'est un clan, si l'on veut être aimable, un gang si l'on veut être désagréable*").

Chirac ha guanyat per tossuderia. Si alguna cosa no se li pot negar és la seva incombustible vocació d'home polític, la seva professionalitat, la seva obstinació *jusqu'au bout*. Al llarg de la seva vida política, aquest home de seixanta-dos anys ha pres part en 16 eleccions: 3 a la presidència de la República, 9 de legislatives, 3 de municipals i una al Parlament europeu. En certa manera, aquesta presidència és un premi a la seva tossuderia, a la seva professionalitat.

Però hi ha un altre element en l'èxit de Chirac. Si llegiu amb un cert deteniment els programes electorals d'ambdós candidats, el conservador i el socialista, veureu que s'assemblen bastant. De fet, tots dos proposen un canvi. Aquest és el mot clau, com ho va ser aquí amb González i ho pot ser demà amb Aznar. Chirac proposa un canvi en la societat francesa, en la política francesa, després de catorze anys de socialisme o, si voleu, de mitterrandisme. Quant a Jospin, el seu canvi suposa el naixement d'una nova esquerra ("*Vive la gauche nouvelle!*", aquest és el títol del *Point de vue* que, encapçalat amb un "*Merci, Lionel Jospin!*", varen signar Martine Aubry, Jacques Delors, Bernard Kouchner, Michel Rocard i més, a *Le Monde* de l'11 de maig) i, alhora, un distanciament de les maneres de fer mitterrandistes i del seu clan, o del seu gang, com el vulgüeu anomenar.

Al matí següent de veure les eleccions, a casa d'en Víctor Alba, a Sitges, vaig agafar l'avió cap a París. A la terrassa dels *Deux Magots* (55 francs un *scotch*, 1.375 pessetes!), la meua amiga Valéry em diu que a la primera volta va votar Jospin —"el meu cor sempre ha estat a l'esquerra"—, però que a la segona ho va fer per Chirac. "Per què?", li

pregunto. "Doncs, perquè potser no sóc tan honesta o tan somiatruïtes com tu. A més, em va el canvi, ja em toca, què collons!". I dit això, la meua amiga m'explica que no fa gaire acaba d'encetar una *liaison* amb un senyor casat i que s'ho passa molt malament, però que en el fons està encantada d'haver fet aquest pas, per a ella totalment nou.

No li he preguntat, a la Valéry, com és el seu amant, però li desitjo que es comporti com un home i que quan la noia, passada la sorpresa inicial i, dins de set anys, comenci a estar tipa de les *performances amoureuses* del seu amant, aquest la lligui de mans a la capçalera del llit i amb un somriure canalla, li digui: "*Tu voulais de la droite? En v'là!*". Com diem aquí: "Això és una dona!" (Marta Ferrusola). "Això és un alcalde!" (Pasqual Maragall). "Això és una *polla!*" (la *polla* de l'amant de la Valéry). **Joan de Sagarra**